

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen JUDr. Lenkou Štěpánkovou, advokátkou se sídlem Křenová 72, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2014, č. j. KUZL 38762/2014, sp. zn. KUSP 31463/2014 ÚP-Vác, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Mgr. M. K.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2017, č. j. 29 A 15/2015 - 126,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Brumov – Bylnice (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 8. 4. 2017, č. j. SÚ/2721/2013, sp. zn. SÚ 0161/2012/Fi, vyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení a pana V. K. (dále jen „stavebníci“) o dodatečné povolení stavby a podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), dodatečně povolil změnu stavby hospodářské budovy na pozemku p. č. X, X, X v k. ú. B. (dále jen „hospodářská budova“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce dále brojil žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

II. Řízení před krajským soudem

[2] Krajský soud dospěl na základě obsahu správního spisu a průběhu jednání konaného dne 4. 4. 2017 k závěru, že žalobní námitky jsou nedůvodné. Přitom nejprve upřesnil, že předmětem soudního přezkumu je toliko rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu ve věci dodatečného povolení změny stavby hospodářské budovy. Stavba budovy jako celku již byla v minulosti pravomocně povolena a námitky žalobce, které se vztahují k tomuto postupu, proto nebylo možné v předmětném soudním řízení zohlednit. Dále soud odmítl, že by snad nebylo možné zahájit řízení o dodatečném povolení změny stavby. V této souvislosti uvedl, že v řízení o dodatečném povolení stavby jako celku bylo rozhodnuto dne 29. 12. 2006 a není tedy pravdou, že by řízení dosud nebylo skončeno, jak tvrdil žalobce. Dle toho času platné právní úpravy mělo řízení hybridní povahu, která umožňovala ukončit řízení buď rozhodnutím o nařízení odstranění stavby, nebo rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, jehož právní mocí bylo řízení skončeno. Tak se stalo i v posuzované věci.

[3] Pokud se pak již jedná o předmětné řízení o dodatečném povolení změny stavby, soud na jeho průběhu neshledal nic protiprávního. Správní orgány provedly rozsáhlé dokazování a shromáždily tak množství podkladů, které zhodnotily zcela řádným a přezkoumatelným způsobem. Na základě provedeného dokazování nebylo zjištěno, že by v důsledku části stavby, která byla předmětem řízení o dodatečném povolení, došlo k zásadnímu zhoršení vlivu denního osvětlení na provozní budovu žalobce umístěnou na pozemku parc. č. X v k. ú. B. Odchylky oproti původně povolenému stavu jsou zcela minimální. Rozdílné závěry jednotlivých odborných posouzení předkládaných ve správním řízení hodnotily správní orgány jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu a zcela logicky odůvodnily, z jakého důvodu se přiklonily právě k závěrům svědčícím ve prospěch povolované části stavby.

[4] Soud dále konkretizoval, že stavební úřad vycházel z odborných posouzení Ing. M. N. a Ing. P. K. S ohledem na složitost věci provedl vlastní dokazování i žalovaný. Spisový materiál byl v odvolacím řízení doplněn zejména o odborná posouzení zpracovaná Ing. J. S. a znaleckým ústavem STAVEXIS, s. r. o. Jednotlivá posouzení se přitom lišila nejen co do svých závěrů, ale i co do předmětu a metody zkoumání. Pokud se jedná o posledně zmíněný podklad, jeho úkolem bylo zhodnotit již dříve vypracované odborné posudky a současně provést vlastní hodnocení denního osvětlení na základě nároků vyplývajících z platné legislativy. V tomto posouzení se podává, že dotčené místnosti v objektu BSV K. nemají úroveň denního osvětlení sníženou pod přípustnou míru.

[5] Dále soud odmítl, že by docházelo k jakýmkoliv nezákonným manipulacím se spisovým materiálem, jak během ústního jednání tvrdil žalobce. Všechny shromážděné podklady jsou obsahem spisového materiálu a účastníci měli možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Pokud žalobce nesouhlasí s obsahem některých ve spise založených podkladů, neznamená to, že by se jednalo o podvodné dokumenty. Následně se soud zabýval kvalitou podkladů předkládaných stavebníky (projektová dokumentace, odborná

posouzení a geodetické zaměření skutečného provedení stavby), přičemž u nich neshledal žádné nedostatky. Ostatně žalobce ani nekonkretizoval, v čem by měly jím namítané nedostatky projektové dokumentace spočívat. Z písemností vztahujících se k problematice stínění budovy považoval soud (stejně jako žalovaný) za klíčový Odborný posudek č. 95/14 zpracovaný znaleckým ústavem STAVEXIS, s. r. o. Podle tohoto posudku bylo třeba při posouzení denního osvětlení v prostorech výrobní provozovny žalobce vycházet z pravomocného kolaudačního rozhodnutí, jímž bylo povoleno užívání této stavby. V této souvislosti bylo zjištěno, že předchozí tři odborná posouzení vycházela ze zcela odlišných vstupních dat, a proto i jejich závěry vyznívaly rozdílně. Oproti pravomocnému kolaudačnímu rozhodnutí byly nesprávně zatříděny místnosti dotčeného objektu a chybně uveden účel jejich užívání.

[6] Soud dále přisvědčil žalobci v tom směru, že stavebníci zcela nedostáli podmínkám stanoveným v dodatečném stavebním povolení ze dne 29. 12. 2006. Rozdíly oproti podmínkám stanoveným v dodatečném stavebním povolení (posun polohy hřebene střechy cca o 60 cm, zvýšení stavby o 7 cm) byly předmětem správního řízení o dodatečném povolení změny stavby, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí žalovaného. Jelikož stavebníci prokázali, že provedené změny nejsou v rozporu se záměry územního plánování, nejsou provedeny na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje a nejsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem, byly splněny podmínky podle § 129 odst. 2 stavebního zákona pro dodatečné povolení změny stavby. Na překážku povolení změny stavby nebyla sama o sobě ani písemná dohoda uzavřená mezi stavebníky a žalobcem v souvislosti s řízením o dodatečném povolení stavby v roce 2006. Její porušení bylo důvodem pro zahájení řízení o odstranění stavby, jelikož však stavebníci prokázali, že splňují podmínky pro dodatečné povolení provedených změn, rozhodl stavební úřad v souladu se zákonem o dodatečném povolení té části stavby, která původním podmínkám odporovala. Pro úplnost zde soud dodal, že dohoda mezi stavebníky a žalobcem může upravovat toliko soukromoprávní vztahy, nikoliv však práva a povinnosti stanovená veřejnoprávním předpisem. Podmínkou pro dodatečné povolení stavby pak není souhlas zbylých účastníků řízení. Soud tedy neshledal důvodnou námitku žalobce, že stavební úřad neměl vyhovět žádosti stavebníků o dodatečné povolení změny stavby, neboť se nejedná o žádost opakovanou, jak se mylně domnívá žalobce, ale o zcela nové řízení, jehož předmět je odlišný od řízení zakončeného pravomocným rozhodnutím ze dne 29. 12. 2006. Postup stavebního úřadu spočívající v dodatečném povolení změny stavby, tak nachází oporu v právních předpisech.

[7] Soud nepřisvědčil žalobci ani v tom směru, že žádostí o dodatečné povolení změn stavby pozbyla platnosti výjimka z § 50 odst. 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Pro stavbu hospodářské budovy byla tato výjimka povolena rozhodnutím ze dne 29. 12. 2006, které nabylo právní moci dne 29. 3. 2007. Výjimka byla nezbytná pro umístění stavby větší než 16 m^2 na pozemku se stavbou rodinného domu. Skutečnost, že stavebníci realizovali hospodářskou stavbu v dílčích aspektech v rozporu se stavebním povolením, bylo důvodem pro zahájení řízení o odstranění těchto změn, nevyústilo však v pozbytí platnosti samotné výjimky.

[8] Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce ohledně využívání půdního prostoru stavebníky a přípojky dešťových a odpadních vod, u nichž vyzdvihl zejména to,

že nebyly zjištěny žádné změny oproti dřívějšímu stavu a proto nebyly tyto otázky ani předmětem dodatečného povolení změny stavby.

III. Obsah kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž uvedl, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Předně se neztotožnil se způsobem, jakým krajský soud vypořádal námitku ohledně povolení výjimky podle § 138a odst. 2 vyhlášky o obecných a technických požadavcích na výstavbu. Dle mínění stěžovatele se výjimka vždy váže ke konkrétní stavbě a nelze ji tak vztahovat na stavbu vyšší a s odlišným sklonem střechy. Pokud soud tuto námitku stěžovatele pominul, resp. navzdory vznesené žalobní námitce nezohlednil, že se touto námitkou nezabývaly správní orgány, je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[10] Dále stěžovatel namítl vady dokazování ve správním řízení. Dle jeho mínění správní orgány zcela pominuly odborné posouzení provedené Ing. S. a krajský soud bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění označil za zásadní podklad odborné posouzení vypracované znaleckým ústavem STAVEXIS, s. r. o. Vadu dokazování stěžovatel spatřuje rovněž v tom, že odborné posouzení znaleckého ústavu STAVEXIS, s. r. o., hodnotí i správnost a úplnost dřívějších odborných posouzení. Takové hodnocení lze dle mínění stěžovatele provést pouze znaleckým posudkem. Žalovaný, jakož i krajský soud rovněž pominuli výtky ve vztahu k obsahu odborného posouzení znaleckého ústavu STAVEXIS, s. r. o., pokud se jedná o chybné používání normy ČSN EN 12464-1 namísto normy ČSN 730580-1. Podle této normy bylo zpracováno odborné posouzení Ing. S. Znalecký ústav pak také zcela nesprávně vycházel výlučně z popisu výrobních prostor podle kolaudačního rozhodnutí, aniž by zohlednil, že ve skutečnosti se v místnostech vykonávají i další činnosti (kontrola výrobků s trvalým pobytem pracovníků více než 4 hodiny denně). Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, proč soud považoval tuto argumentaci stěžovatele za nedůvodnou, a je proto dle mínění stěžovatele i v tomto rozsahu nepřezkoumatelné.

[11] Stěžovatel je dále přesvědčen, že závěry krajského soudu ohledně minimálního vlivu změn stavby hospodářské budovy na osvětlení sousední budovy, nenachází oporu ve spisu. Soud nadto odmítl provést stěžovatelem navrhované důkazy. Stěžovatel trvá na tom, že žádost o dodatečné povolení změny stavby měla být zamítnuta, a to s odkazem na nesplnění podmínek dodatečného povolení stavby z roku 2006. Stavebníci navíc neprokázali splnění podmínek pro dodatečné povolení změny stavby, neboť jimi předkládané dokumenty byly vadné. Zpráva Hasičského záchranného sboru neobsahovala posouzení půdního prostoru, který vznikl změnou výšky střechy. Soud rovněž zcela pominul skutečnost, že stavebníci doručili ke stavebnímu úřadu žádost o dodatečné stavební povolení dne 11. 1. 2012, přičemž řízení o odstranění stavby bylo zahájeno až dne 3. 5. 2012. Žádost stavebníků proto byla nepřípustná.

[12] V neposlední řadě stěžovatel ve vztahu ke správnímu řízení poukázal na několik pochybení v postupu žalovaného. Jako nezákonné hodnotí přerušení odvolacího řízení na dobu dvou měsíců za účelem předložení znaleckého posudku stavebníky. Takový úkon je v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů, neboť je povinností stavebníků předložit

veškeré podklady prokazující naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Odvolací orgán může přezkoumávat jen zákonnost postupu prvostupňového orgánu, nikoliv posuzovat nové důkazy.

[13] Závěrem stěžovatel namítl nesoulad zvukového záznamu jednání před krajským soudem konaného dne 4. 4. 2017 a jeho písemného přepisu (na některých místech jsou uvedena jiná slova než na záznamu, některá místa zůstala v přepisu pouze vytečkovaná, byť záznam je zcela srozumitelný).

[14] Stěžovatel je tedy přesvědčen, že rozsudek krajského soudu je dílem nepřezkoumatelný a dílem nezákonný, pročež navrhuje jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k novému projednání.

IV. Vyjádření žalovaného

[15] Ve vyjádření k obsahu kasační stížnosti žalovaný nejprve provedl stručnou rekapitulaci dosavadních řízení týkající se předmětné hospodářské budovy; následně se pak vyjádřil k jednotlivým stížním bodům. Žalovaný předně akcentoval, že předmětem přezkumu je správní rozhodnutí o dodatečném povolení změny stavby hospodářské budovy, nikoliv stavby jako celku. Samotná budova již byla v minulosti stavebním úřadem povolena (rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 3. 2007). Následně bylo zjištěno, že stavebníci stavbu realizovali v rozporu s tímto dodatečným povolením, což vedlo k zahájení řízení o odstranění změny stavby. Vzhledem k tomu, že však stavebníci prokázali, že je změnu stavby možné dodatečně povolit, bylo na základě jejich žádosti a projektové dokumentace zpracované společností PROJEKT - TÝM ZLÍN, spol. s. r. o., vydáno dodatečné povolení změny stavby. Správnost postupu žalovaného potvrdilo i Ministerstvo pro místní rozvoj, které se věcí zabývalo na základě podnětu stěžovatele, avšak neshledalo důvody pro zahájení přezkumného řízení. Žalovaný rovněž trvá na tom, že stěžejním podkladem pro zhodnocení vlivu změny stavby na výrobní objekt stěžovatele, představuje odborný posudek znaleckého ústavu STAVEXIS, s. r. o., z něhož vyplývá, že navýšení zastínění je oproti původně povolenému stavu zcela zanedbatelné.

[16] Žalovaný rovněž odmítl, že by si on sám či stavební úřad počínali jakkoliv nezákonně při obstarávání podkladů řízení. K zastínění objektu ve vlastnictví stěžovatele byla předložena čtyři odborná posouzení, která vzal žalovaný v potaz, nicméně v konečném důsledku se přiklonil k závěrům obsaženým v posudku společnosti STAVEXIS. Tento svůj postup přesvědčivě zdůvodnil a řádně vypořádával i veškeré námitky stěžovatele.

[17] Žalovaný dále popřel i tvrzení stěžovatele o manipulaci se spisovým materiálem, což se ostatně nepotvrdilo ani v řízení před krajským soudem. Všechny shromážděné podklady jsou po celou dobu řízení obsahem správního spisu a stěžovatel měl možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim.

[18] K tvrzení stěžovatel ohledně nepřípustnosti žádosti o dodatečné povolení změny stavby pro jeho předčasnost žalovaný uvedl, že stavebníci skutečně žádost podali již dne 11. 1. 2012. Stavební úřad pak zahájil řízení o odstranění stavby dne 3. 5. 2012 a téhož dne

řízení z důvodu podané žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby přerušil. Vzhledem k tomu, že stavebníci podali žádost o dodatečné povolení stavby, bylo tím ve věci zahájeno správní řízení. Současně se však jednalo o prvotní informaci o tom, že stavba byla provedena v rozporu se stavebním povolením, a proto bylo zahájeno i řízení o odstranění stavby. Podání žádosti o dodatečné povolení stavby přitom nelze vnímat jako žádost zjevně nepřípustnou, jak se domnívá stěžovatel.

[19] Žalovaný pak neshledává nic protiprávního ani na tom, že bylo z jeho strany na dva měsíce přerušeno řízení. Pro zodpovězení otázky, zda lze změnu stavbu dodatečně povolit či nikoliv, bylo nejdůležitější vyřešení námitek stěžovatel ohledně stínění jeho budovy hospodářskou budovou stavebníků, resp. zhoršení podmínek denního osvětlení objektu stěžovatele v důsledku stavebních změn hospodářské budovy. Proto byly ve věci obstarány další podklady. S kompletním spisovým materiálem se mohli účastníci před vydáním rozhodnutí seznámit.

[20] Žalovaný tedy uzavírá, že postup ve správním řízení považuje za zcela zákonný. Žádnými nedostatky netrpí ani napadený rozsudek krajského soudu, a proto žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost jakožto nedůvodná zamítnuta.

V. Replika žalobce

[21] Na vyjádření žalovaného dále ještě stěžovatel reagoval replikou, v níž opět zrekapituloval průběh souvisejících správních řízení a dále rozšířil svoji dřívější argumentaci. Konkrétně uvedl, že předmět řízení o dodatečném povolení změny stavby se neshodoval s tím, jak jej vymezili v žádosti sami stavebníci. V dodatečném povolení změny stavby tak byly povoleny i změny, o jejichž legalizaci stavebníci neusilovali a správní orgány tedy nepřípustně rozšířili předmět řízení, a to mimo jiné o změny, které vůbec nelze považovat za změny dodatečně povolené stavby. Rovněž nelze přehlédnout, že stavební úřad povolil změny na dosud nedokončené stavbě, a to navzdory tomu, že stavba již byla v roce 2008 posuzována jako dokončená, což vedlo k vydání zákazu užívání stavby.

[22] Stěžovatel je přesvědčen, že postup správních orgánů a krajského soudu je veden účelovou snahou povolit užívání stavby předmětné hospodářské budovy. Správní orgány ve věci nerozhodovaly objektivně, odmítaly se zabývat námitkami stěžovatele a neopatřily ve věci potřebné podklady. Na místo toho, aby z úřední činnosti zajistily důkazní prostředky, jak jim ukládá zákon, nepřípustným způsobem přenášely důkazní břemeno na stěžovatele. Stěžovatel trvá na tom, že bylo povinností správních orgánů ustanovit ve věci znalce. K této otázce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 6 As 61/2013 – 36, a ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014. Posouzení vyhotovené společností STAVEXIS zákonné požadavky nesplňuje, neboť není zpracováno znalcem ustanoveným správním orgánem a není opatřeno znaleckou doložkou. S takovým posudkem se proto nesmí zacházet jako s plnohodnotným znaleckým posudkem. Pokud z něj tedy správní orgány vycházely, zatížily svůj postup vadou nezákonnosti.

[23] Bez povšimnutí nelze ponechat ani skutečnost, že stavebníci postupovali záměrně v rozporu se stavebním povolením a dohodou, kterou uzavřeli se stěžovatelem. Takový postup dle mínění stěžovatele nemůže požívat ochrany. Vady řízení před správními orgány

i krajským soudem jsou pak takového charakteru, že způsobily zásah do stěžovatelových ústavně zaručených práv dle čl. 11 odst. 1 a 3 Listina základních práv a svobod.

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by byl nucen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Ze stěžovatelem vznesených námitek se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval tvrzením, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobní argumentací. Pakliže by se tato výtka ukázala jako důvodná, mělo by pochybení krajského soudu za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, potažmo jeho dílčí části (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). O takovou situaci se však v posuzované věci nejedná, neboť z napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, z jakého důvodu považoval námitky stěžovatele za liché, a proč se ztotožnil s právním posouzením věci, jak jej provedl žalovaný. Explicitně se soud nevěnoval toliko námitce stěžovatele ohledně nutnosti opatřit ve správním řízení znalecký posudek. Ačkoliv však není této námitce věnována samostatná pasáž odůvodnění rozsudku, z jeho kontextu je zřejmé, že soud považoval dokazování provedené správními orgány za dostačující a nepovažoval za nezbytné obstarávat ve věci jakékoliv jiné důkazy. Soud na několika místech postup žalovaného aproboval a přisvědčil mu v tom směru, že odborné posouzení vypracované znaleckým ústavem STAVEXIS představuje zcela legitimní a obsahově přesvědčivý podklad pro zhodnocení sporné otázky zastínění objektu ve vlastnictví stěžovatele. Ke zbylým námitkám stěžovatele se pak již krajský soud vyjádřil podstatně podrobněji a vyčerpávajícím způsobem osvětlil, z jakého důvody se s nimi neztotožňuje. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je proto nedůvodná.

[27] Dříve než Nejvyšší správní soud přikročí k posouzení zbylých kasačních námitek, považuje za vhodné v základních rysech shrnout události předcházející vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. Jádro sporu spočívá v provedení stavby hospodářské budovy na pozemku stavebníků a jejího vlivu na sousedící výrobní objekt ve vlastnictví stěžovatele. Prvotní stavební povolení na hospodářskou budovu bylo vydáno již v roce 1996, s ohledem na nedodržení podmínek povolení však bylo ve věci vedeno řízení o odstranění celé stavby, které dne 29. 12. 2006 naopak vyústilo ve vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby jako celku. Současně byla stavebníkům povolena výjimka z § 50 odst. 4 vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 3. 2017. Posledně zmíněné dodatečné stavební povolení stanovilo některé podmínky, za nichž bude stavba dokončena, přičemž mimo jiné zakotvilo podmínku dokončení stavby v souladu s dohodou uzavřenou dne 2. 11. 2006 mezi stavebníky a stěžovatelem. S ohledem na nedodržení některých podmínek (posun hřebene střechy, zvýšení střechy oproti dohodě

se stěžovatelem o cca 7 cm apod.) podali stavebníci žádost o dodatečné povolení těchto dílčích změn, jíž stavební úřad vyhověl.

[28] Z obsahu kasační stížnosti, jakož i dřívějších podání stěžovatele je zjevné, že za nezákonnou považuje již samotnou možnost vedení řízení o dodatečné povolení změn stavby. Stěžovatel namítá, že se jedná o řízení opakované, neboť ve věci již bylo v minulosti řízení o dodatečném povolení stavby vedeno. Tento názor je však mylný. Předně je třeba zdůraznit, že předmět dotčeného správního řízení je odlišný od správního řízení vedeného v roce 2006, během něhož byla povolena stavba hospodářské budovy jako celku. Nelze se pak domnívat, že nedodržení některé z dílčích podmínek stanovených ve stavebním povolení (a to ať již ve stavebním povolení řádném či dodatečném) vede k nutnosti stavbu odstranit. Takový postup by byl přehnaně tvrdý, neúčelný a rovněž veskrze nepraktický, neboť není ničím výjimečným, že v průběhu realizace stavby dojde k dílčím odchylkám od původního stavebního záměru. Samotnému zahájení procedury dodatečného povolení provedených změn tedy nic nebrání a naopak nachází plnou oporu v zákoně. To však pochopitelně neznamená, že by bylo možno realizované změny povolit bez dalšího. Správní orgán je v řízení o dodatečném povolení změn stavby povinen dbát na splnění zákonem stanovených podmínek. Pokud je však zjištěno, že i při zachování provedených změn, které jsou v rozporu s dřívějším stavebním povolením, splňuje stavba požadavky stanovené právními předpisy, jejímu povolení nic nebrání.

[29] Na tom nic nemění ani skutečnost, že dřívější stavební povolení bylo vydáno na podkladě dohody mezi účastníky řízení. Jak uvedl již krajský soud, souhlas stěžovatele nebyl podmínkou vydání stavebního povolení. Jakkoliv lze preferovat, dospějí-li účastníci řízení ke konsensu a jsou schopni se na podmínkách, za nichž bude stavba realizována, dohodnout, není takový postup pro povolení stavby nezbytný. Porušení dohody uzavřené mezi účastníky řízení má toliko soukromoprávní následky. Pokud pak bylo dodržení dohody stavebním úřadem explicitně uvedeno jako jedna z podmínek v dodatečném povolení stavby, je třeba na ni pohlížet jako na jakoukoliv jinou podmínku, což znamená, že i její případné nesplnění lze v budoucnu překlenout novým dodatečným povoleným provedených změn, splňují-li předpoklady podle § 129 odst. 3 stavebního zákona.

[30] Lze tedy učinit dílčí závěr, že ve věci bylo možné vést řízení o dodatečném povolení změn stavby. Spornou je tak pouze otázka naplnění podmínek pro vydání samotného dodatečného stavebního povolení provedených změn. V této souvislosti bylo klíčovým posouzení vlivu změn hospodářské budovy na denní osvětlení výrobního objektu stěžovatele. Nastíněné otázce se již v odůvodnění napadeného rozsudku zevrubně věnoval krajský soud, který shrnul, jaké podklady byly k tomuto aspektu ve správním řízení opatřeny a provedené dokazování vyhodnotil jako zákonné a zcela dostačující. Ani Nejvyšší správní soud neshledává důvody, pro něž by se měl od hodnocení provedeného krajským soudem, jakkoliv odchýlit. Ve správním řízení není ničím mimořádným, rozchází-li se závěry obsažené v jednotlivých obstaraných podkladech. Za takové situace je na správním orgánu, aby provedené důkazy posoudil jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a sám si učinil ve věci úsudek. V daném případě žalovaný podrobně odůvodnil, z jakého důvodu se přiklonil právě k závěrům odborného posouzení vypracovaného znaleckým ústavem STAVEXIS, s. r. o. Hodnocení tohoto podkladu se pak věnuje i rozsudek krajského soudu, na jehož rozhodné pasáže v této souvislosti

Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje (s. 24 – 27 rozsudku). Krajský soud přitom reflektoval i námitky stěžovatele stran obsahu předmětného odborného posouzení (zejména body 124 a 125 rozsudku).

[31] Pro úplnost je pak třeba zdůraznit, že v dotčeném správním řízení byl posuzován pouze vliv změn stavby hospodářské budovy na výrobní objekt stěžovatele, nikoliv vliv stavby jako celku, neboť ta již byla v minulosti povolena. Pokud tedy některá odborná posouzení založená ve správním spise tuto skutečnost nebrala v potaz a vycházela tak z chybných vstupních údajů, je zcela přirozené, že neměla pro rozhodnutí správních orgánů náležitou vypovídací hodnotu. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s krajským soudem i žalovaným v tom směru, že znalecký ústav STAVEXIS ve svém posouzení zcela logicky a přesvědčivě odůvodnil, proč jsou závěry některých jiných ve spise založených podkladů chybné, a z jakého důvodu mají provedené změny stavby (navýšení střechy o 7 cm, posun hřebene střechy) zcela zanedbatelný vliv na objekt stěžovatele. Přitom nelze spatřovat nic závadného na tom, že znalecký ústav vycházel ze zatřídění místností objektu stěžovatele a jejich účelu podle kolaudačního rozhodnutí. Nelze vyloučit, že stěžovatel fakticky užívá jednotlivé místnosti i pro jiné než oficiálně deklarované účely, v takovém případě však nemůže očekávat, že mu stát prostřednictvím omezení vlastnických práv jiných osob (v daném případě přizpůsobením vzhledu stavby stavebníků) garantuje podmínky, které užívání stavby tímto způsobem umožní. Postup znaleckého ústavu se tedy jeví být zcela racionální.

[32] Pokud pak stěžovatel namítal, že bylo povinností správního orgánu obstarat ve věci znalecký posudek, Nejvyšší správní soud se s tímto tvrzením neztotožňuje. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., *„[k] provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“* Je tedy evidentní, že zákon obsahuje toliko příkladmý výčet důkazních prostředků a správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby provedl i důkazy, na něž zákon přímo nepamatuje. Odborné posudky, z nichž v daném případě vycházely správní orgány, jsou listinnými důkazy vztahujícím se k odborným otázkám, jejichž zodpovězení bylo v řízení nezbytné. Nejedná se o znalecké posudky, neboť nesplňují podmínky dle § 13 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, což však neznamená, že by z nich správní orgány nemohly vycházet. Takové závěry ostatně nevyplývají ani ze stěžovatelem citované judikatury. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že pokud správní orgány považovaly předmětná odborná posouzení, zejména pak posouzení provedené společností STAVEXIS s. r. o. (která je ostatně znaleckým ústavem zapsaným v seznamu vedeném podle zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících) za dostatečná, nebylo nezbytné znalecký posudek pořizovat, neboť takový postup se jevil jako neúčelný. Ani tato námitka proto není důvodná.

[33] Nejvyšší správní soud rovněž neshledal nic protiprávního na postupu žalovaného spočívajícím v přerušení odvolacího řízení na dobu dvou měsíců. Stalo se tak v návaznosti na výhrady stavebníků k odbornému posouzení vypracovanému Ing. S. Jakkoliv se lze se stěžovatelem ztotožnit v tom směru, že těžiště dokazování spočívá v řízení před prvostupňovým správním orgánem, během něhož by měli stavebníci předložit veškeré podklady, je zcela logické, že v daném případě tak učinit nemohli, neboť posudek

Ing. S. byl vypracován až v odvolacím řízení. Za těchto okolností bylo zcela na místě umožnit účastníkům řízení, aby se k posudku vyjádřili a případně doložili na podporu svých tvrzení další podklady. Tato možnost se ostatně týkala nejen stavebníků, ale i samotného stěžovatele. Výhrady stěžovatele jsou tedy zcela neopodstatněné.

[34] Totéž platí o námitce ohledně nepřípustnosti podání žádosti o dodatečné stavební povolení před zahájením řízení o odstranění stavby. Jeví se poněkud absurdním, aby byli stavebníci nuceni vyčkávat zahájení řízení o odstranění stavby, pokud jsou si vzniklých odchylek oproti původnímu stavebnímu povolení vědomi a mají zájem současný stav legalizovat. Ostatně, pokud by byla žádost podána až po zahájení řízení, na výsledku by to nic nezměnilo.

[35] Stran námitky pozbytí platnosti výjimky z § 50 odst. 4 vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu Nejvyšší správní soud plně odkazuje na přezkoumávaný rozsudek, který se s totožnou námitkou vypořádal na s. 30. Totéž platí pro namítané vady dokumentace předkládané stavebníky pro účely předmětného řízení, neboť touto otázkou se krajský soud podrobně zabýval na s. 28 rozsudku. Se závěry krajského soudu k těmto otázkám se přitom Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

[36] Za nedůvodné soud považuje i výtky ohledně nesouladu záznamu z jednání s jeho přepisem. Stěžovatelem namítané dílčí nepřesnosti mohou mít jen stěží vliv na konečné rozhodnutí ve věci. Ostatně členové soudního senátu byli jednání přítomni a celý jeho průběh vnímali bezprostředně svými smysly. Pro účely rozhodování je pak ve spise průběh jednání zaznamenán v jeho zvukové podobě na CD nosiči. Přepis do písemné podoby byl proveden pouze pro stěžovatelovy účely na jeho výslovnou žádost a nebyl tedy podkladem pro rozhodnutí krajského soudu.

[37] Konečně, pokud se jedná o námitky stěžovatele uplatněné v replice k vyjádření stěžovatele, k těmto soud nemůže přihlížet. Jedná se totiž o námitky zcela nové, které nejenže nebyly uvedeny v samotné kasační stížnosti, ale nebyly ani předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného v řízení před krajským soudem a jako takové jsou nepřípustné (srv. § 104 odst. 4 s. ř. s.).

VII. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu